+၂၀၀၄
ဇွန်လ
၁၅ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးခင်မောင်အေးရှေ့တွင်

မောင်ထွန်းထွန်းတင်ဝင်းပါ -၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ -၂ *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁) နှင့် ၅၆၂ (၁-က) အရ ချမှတ်သော အမိန့်များကို ပြည်နယ်၊ တိုင်း တရားရုံးများက ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၃) အရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းပြုနိုင်၊ မပြုနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၃) တွင် "ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတစ်ဦးအပေါ် ဤပုဒ်မအရ အမိန့် တစ်ရပ်ချမှတ်ပြီးသည့်အခါ တရားလွှတ်တော်သည် မိမိထံ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိ၍ အယူခံတင်သွင်းလာသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ပြင်ဆင်မှုအာဏာများကို သုံးစွဲသည့် အခါတွင်ဖြစ်စေ ဆိုခဲ့သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်ပြီး ထိုအမိန့်အစား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအပေါ် ဥပဒေနှင့်အညီ ပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်သည်" ဟူ၍ အတိအလင်းပြဋ္ဌာန်းထား သည်။ ဤပုဒ်မ ၅၆၂(၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရပုဒ်မ၅၆၂ (၁) အရ ချမှတ်သောခံဝန်ချုပ် ဆိုပြီး အစမ်းလွှတ်သည့် အမိန့်ကိုဖြစ်စေ၊ ပုဒ်မ ၅၆၂ (၁-က) အရချမှတ်သောဆိုဆုံးမ၍လွှတ်သည့်အမိန့်ကိုဖြစ်စေပယ် ဖျက်ပြီး ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မည်ဆိုပါက တရားလွှတ်တော် (ယခု တရားရုံးချုပ်) ကသာ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

---

*၂၀၀၄ခုနှစ် ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ်၁၆၃(ခ)
+၂၀၀၃ ခုနှစ် ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၈၅၅တွင် ချမှတ်သော ၂၉-၁-၂၀၀၄ရက်စွဲပါရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပြင်ဆင်မှု။

၂၀၀၄
မောင်ထွန်းထွန်း
တင်ဝင်းပါ -၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ -၂

ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးများအားပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၃) ပါ အာဏာကို ယနေ့ထိ လွှဲအပ်ထားခြင်း မရှိသေးပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးအောင်သစ်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ၁။ ဒေါ်ညိုညို၊
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ဦးသိန်းထွန်း၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း၊ လသာမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၆၂/၂၀၀၃ တွင် တရားခံများဖြစ်ကြသော ထွန်းထွန်းတင်ဝင်းနှင့် ကျော်မျိုးအောင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၄/၃၂၃/၁၁၄ အရ တရားစွဲဆိုရာ မူလရုံးက တရားခံထွန်းထွန်းတင်ဝင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၄ နှင့် ပုဒ်မ ၃၂၃ တို့အရလည်းကောင်း၊ တရားခံကျော်မျိုးအောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၄/၁၁၄ နှင့် ပုဒ်မ ၃၂၃/၁၁၄ တို့အရလည်းကောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သော်လည်း ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမပြုဘဲ တရားခံနှစ်ဦးစလုံးသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများဖြစ်ခြင်း၊ ယခင်က ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံခဲ့ရသူများ မဟုတ်ခြင်း၊ တရားလိုမမွန်မွန်လှိုင်နှင့် တရားခံထွန်းထွန်းတင်ဝင်းတို့မှာ လူငယ်သဘာဝချစ်ကြိုက်ကြပြီးနောက်နှစ်ဦးသဘောတူ ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး မိဘများက သဘောမတူသဖြင့် မပေါင်းသင်းရသည့်အခြေအနေမှ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ယခုအမှုဖြစ်ပွားခဲ့ရခြင်းစသည့် အချက်တို့ကြောင့် တရားခံထွန်းထွန်းတင်ဝင်းနှင့် ကျော်မျိုးအောင်တို့ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁)အရ ၃-နှစ်ကာလအတွင်း တရားရုံးက ညွှန်ကြားသည့်အခါ တရားရုံးသို့ရောက်ရှိ၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းကို လက်ခံပါမည်။ ထိုကာလအတွင်း ငြိမ်ဝပ်စွာနှင့် ကောင်း မွန်စွာ

၂၀၀၄
မောင်ထွန်းထွန်း
တင်ဝင်းပါ -၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ -၂

ကျင့်ကြံနေထိုင်ပါမည်ဟူသော ခံဝန်ချက်ဖြင့် ငွေကျပ် ၅-သိန်းတန် အာမခံသူနှစ်ဦးစီနှင့် ခံဝန်ချုပ်ဆို၍ အစမ်းလွှတ်စေဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ လသာမြို့နယ် တရားရုံးက ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ကို မမွန်မွန်လှိုင် (တရားလို) က မကျေနပ်၍ ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်သတ်မှတ်စေသည့် အမိန့်ချမှတ်ပေးရန်ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈၅၅/၂၀၀၃ ဖြင့် လျှောက်ထားခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက ပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကာ ထွန်းထွန်းတင်ဝင်းကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၃ အရ ထောင်ဒဏ် ၁-လ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၄ အရ ထောင်ဒဏ် ၁-နှစ်နှင့် ကျော်မျိုးအောင် ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၃/၁၁၄ အရ ထောင်ဒဏ် ၁-လ၊ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၄/၁၁၄ အရ ထောင်ဒဏ် ၁-နှစ် ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်စီကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက ချမှတ်ခဲ့သောအမိန့်ကို ထွန်းထွန်းတင်ဝင်းနှင့် ကျော်မျိုးအောင်တို့က ကျေနပ်မှု မရှိ၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ (၁၀-၄-၂၀၀၃) ရက်နေ့ (၁၈း၃၀) နာရီ အချိန်က ရန်ကုန်တိုင်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ (၄) ရပ်ကွက်၊ (၁၀) လမ်း၊ အမှတ် ၄၅၊ မြေညီထပ်နေ မမွန်မွန်လှိုင်သည် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကြူကြူသင်း၊ မောင် ဖြစ်သူ ဝင်းထက်အောင်တို့နှင့်အတူ လသာမြို့နယ်၊ (၆) ရပ်ကွက်၊ (၂၂) လမ်းရှိ နှင်းချယ်ရီဗီဒီယိုခွေ အငှားဆိုင်တွင်အခွေငှားပြီး မိမိတို့စီးလာသော ကားဆီသို့ ပြန်လာစဉ် သာကေတမြို့နယ်မှ ထွန်းထွန်းတင်ဝင်းနှင့် ကျော်မျိုးအောင်တို့က မွန်မွန်လှိုင်အား အတင်းဆွဲရမ်းခြင်း ပြုလုပ်ရာ မွန်မွန်လှိုင်က ရုန်းကန်အော်ဟစ်သဖြင့် မိခင်နှင့် မောင်ဖြစ်သူတို့က ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်မှ ထွန်းထွန်းတင်ဝင်း တို့နှစ်ဦး ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ ထွန်းထွန်းတင်ဝင်းတို့က ဆွဲရမ်းသဖြင့် မမွန်မွန်လှိုင်၏ ရင်ဘတ်အောင်ပြီး ဝဲဘက်ဒူးဆစ်၌ ဒဏ်ရာများရရှိ၍ ထွန်းထွန်းတင်ဝင်းနှင့် ကျော်မျိုးအောင်တို့ကို အရေးယူ ပေးရန် လသာရဲစခန်းတွင်

၂၀၀၄
မောင်ထွန်းထွန်း
တင်ဝင်းပါ -၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ -၂

မမွန်မွန်လှိုင်က တိုင်ချက် ရေးဖွင့်ခဲ့သောအမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ရှေ့နေက မူလမြို့နယ် တရား ရုံးမှ လျှောက်ထားသူနှစ်ဦးကို ခံဝန်ချုပ် ချုပ်ဆိုစေသည့် အမိန့်မှာ ပြစ်ဒဏ်မဟုတ်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးသည် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉(၁) ပါ အာဏာအရ ပြစ်ဒဏ် တိုးမြှင့် ပေးခွင့်မရှိပါကြောင်း၊ ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ပေးနိုင်သည့်အာဏာမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၃) အရ တရားရုံးချုပ်၌သာ စီရင်ပိုင် ခွင့်ရှိပါကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက **ဒေါ်ခင်ညွန့်နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်(ဦးသောင်းရှိန်) အမှု**[၁] ကို ကိုးကားပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁) အရ ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေသည့်အမိန့်ကို ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်နိုင် ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်(၂) ၏ ရှေ့နေက ဒေါ်ခင်ညွန့် နှင့်ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာ နိုင်ငံတော် (ဦးသောင်းရှိန်) အမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေသည့်အမိန့်ကို တရားလိုက မကျေနပ်လျှင်တိုင်းတရားရုံးသို့ပြင်ဆင်မှုတက်ရောက်နိုင်ပြီး၊ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကိုမကျေနပ်လျှင်တရားရုံးချုပ်သို့ ထပ်မံပြင်ဆင်မှုတက်ရောက်နိုင်သည် မှာမြင်သာပါကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉(၁) အရ တိုင်း တရားရုံး က ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်နိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပါကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူနှစ်ဦး၏ လုပ်ရပ်များသည် ရန်ကုန်မြို့ လယ်ကောင်၌လက်ရဲဇက်ရဲစော်ကားခြင်းမျိုးဖြစ်၍ တိုင်း တရားရုံးက ဟန့်တားလောက်သည့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်အညီ မှန်ကန်ကြောင်း တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ်(၁) နိုင်ငံတော်အတွက် ရှေ့နေချုပ်ရုံး လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက Union of Burma Vs. Maung Pyo Thaung (a) Maung Thaung/ Maung Mya Aung [၂] ၌ လမ်းညွှန်

(၁) ၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၉
(၂) 1956 Burma Law Reports (H.C). p.536

ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁)၊ သို့မဟုတ် ၅၆၂(၁-က) အရ ချမှတ်သောအမိန့်သည် ပြစ်ဒဏ် **(Sentence)** မဟုတ်ပါကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) နှင့် ပုဒ်မ ၅၆၂ (၁-က) တို့အရ ချမှတ်သောအမိန့်မှာပြစ်ဒဏ်မဟုတ်သဖြင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်ရန် လျှောက်ထားသောပြင်ဆင်မှုကိုလည်းတရားရုံးချုပ်ကသာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၃) အရ စီရင်ခွင့်ရှိပါကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက စီရင်ခွင့် မရှိသည်မှာ ထင်ရှားပါကြောင်း၊ **မောင်ထွန်းလှိုင်ပါ ၃-ဦးနှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် (မောင်သောင်း) အမှု**[၃] တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၂ (၁-က) အရ ဆိုဆုံးမ၍ လွှတ်သောအမိန့်သည် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ဆိုဆုံးမ၍ လွှတ်သောအမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ နှင့် အကျုံးမဝင်သောကြောင့် ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးများ၌ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာမရှိဘဲ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၃) အရ ဗဟိုတရားရုံး (ယခုတရား ရုံးချုပ်) ကသာ စီရင်ခွင့်အာဏာရှိသည်ဟုဆုံးဖြတ်ထားသဖြင့် ယခုအမှုမှ လျှောက်ထားသူနှစ်ဦးအပေါ် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ထားသည့်အမိန့်မှာ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာမရှိဘဲချမှတ်ထားသောအမိန့်ဖြစ်ကြောင်းတင်ပြသည်။

ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားသူအမှတ်(၁) ထွန်းထွန်းတင်ဝင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၄ နှင့် ပုဒ်မ ၃၂၃ အရလည်းကောင်း၊ လျှောက်ထားသူအမှတ် (၂) ကျော်မျိုးအောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၄/ ၁၁၄ နှင့် ပုဒ်မ ၃၂၃/၁၁၄ အရလည်းကောင်း၊ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ဖက်စလုံးက အငြင်းမပွားကြပေ။ မူလမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁) အရ ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် အစမ်း လွှတ်စေရန် ချမှတ်သောအမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ချမှတ်နိုင်ခြင်း ရှိ၊

---

(၃) ၁၉၇၆-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၅၅။

မရှိ ဆိုသောဥပဒေ ပြဿနာကိုသာ အငြင်းပွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၃) တွင် "ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတစ်ဦးအပေါ် ဤပုဒ်မအရ အမိန့် တစ်ရပ်ချမှတ်ပြီးသည့်အခါ တရားလွှတ်တော်သည် မိမိထံ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိ၍ အယူခံတင်သွင်းလာသည့်အခါတွင်ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ပြင်ဆင်မှုအာဏာများကို သုံးစွဲသည့် အခါတွင်ဖြစ်စေ ဆိုခဲ့သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်ပြီး ထိုအမိန့်အစား ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအပေါ် ဥပဒေနှင့်အညီ ပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်သည်" ဟူ၍ အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းထား သည်။ ဤပုဒ်မ ၅၆၂ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပုဒ်မ ၅၆၂ (၁) အရ ချမှတ်သောခံဝန်ချုပ်ဆိုပြီး အစမ်းလွှတ်သည့်အမိန့်ကိုဖြစ်စေ၊ ပုဒ်မ ၅၆၂ (၁-က) အရ ချမှတ်သော ဆိုဆုံးမ၍ လွှတ်သည့်အမိန့်ကိုဖြစ်စေ ပယ်ဖျက်ပြီး ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မည်ဆိုပါကတရားလွှတ်တော်(ယခုတရားရုံးချုပ်) ကသာ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးများအား ထိုသို့ပြစ်ဒဏ် မဟုတ်သောအမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှုတွင် ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂ (၃) ပါ အာဏာကို ယနေ့ထိလွှဲအပ်ထားခြင်းမရှိသေးပေ။ UNION OF BURMA VS.(1) MAUNG PYO THAUNG (A) MAUNG THAUNG AND (2) MAUNG MYA AUNG. အမှုတွင် "An order either under S.562(1) or 562(1-A) of the Criminal Procedure Code is not a sentence." ဟုလမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ ထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ (ရာဇသတ်ကြီး) ပုဒ်မ ၅၃ တွင် တရားရုံးများက ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကို ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်ဒဏ်များကို ဖော်ပြထားသည်။ တစ်ဖန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၂(၁) တွင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီး များ၏ တရားရုံးများသည် အောက်ပါအတိုင်း ပြစ်ဒဏ်များ (Sentences) ကို ချမှတ်နိုင်သည်ဟု ဖော်ပြရာတွင် ခံဝန်ချုပ်နှင့် အစမ်းလွှတ်သောအမိန့်ကို ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပေ။

တိုင်းတရားရုံးက ကိုးကားသော ဒေါ်ခင်ညွန့်နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်အမှုမှာ

မူလရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁) အရ ချမှတ်ခဲ့သော ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် အစမ်းလွှတ်ထားစေသည့် အမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရာမှ ယင်းတရားရုံးက ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ယခင် ဗဟိုတရားရုံး (ယခုတရားရုံးချုပ်) ကသာပြစ်ဒဏ်အဖြစ် ပြင်ဆင်ချမှတ်ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

၂၀၀၄
မောင်ထွန်းထွန်း
တင်ဝင်းပါ -၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ -၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁)၏ မူရင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် " x x x The Court may, instead of sentencing him at once to any punishment x x x " ဟု ဖော်ပြထားသည်ဖြစ်၍ တရားခံအပေါ် ချမှတ်သောယင်း အမိန့်သည် ပြစ်ဒဏ်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှား ပေသည်။

ယခုအမှု၌လည်း လျှောက်ထားသူ ထွန်းထွန်း တင်ဝင်းပါ ၂-ဦးအပေါ် မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အမှု တွဲပါ ပေါ်ပေါက်ချက်များကို သုံးသပ်ပြီး ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်သည် ပြစ်ဒဏ်မဟုတ်သောကြောင့် တိုင်းတရား ရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉(၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးခွင့် မရှိဘဲ ကျင့်သုံး၍ တရားခံ (လျှောက်ထားသူ) ၂-ဦးအပေါ် ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် မိမိ၏စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျော်လွန်ကျင့်သုံးရာရောက်သည်။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် မူလမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၂(၁) အရ တရားခံများကို ခံဝန်ချုပ်ဖြင့် အစမ်းလွှတ်ခဲ့သော အမိန့်အပေါ် တိုင်းတရားရုံးက ပြင်ဆင်မှုတွင် ပြစ်ဒဏ် တိုးမြှင့်ချမှတ်ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းမရှိသဖြင့် ယင်းပြစ်ဒဏ်ကို ပယ်ဖျက်ရန်သာ ရှိပေသည်။

သို့အတွက် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုသည်။ ရန်ကုန် တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၈၅၅/ ၂၀၀၃ တွင် (၂၉-၁-၂၀၀၄) ရက်နေ့က ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြန်လည် အတည်ပြုလိုက်သည်။